

L'amor del pronom feble

Jesús Alfonso i Prieto.

Temps era temps que a Verbalunya, un regne llunyà de lletres i paraules, un pronom feble s'enamorà follament d'un verb femella de la bella primera conjugació. A més de feble, el pronom era poruc com un estruç en perill. Al tarannà vergonyós, s'hi afegia que la verb pertanyia a una categoria gramatical de classe alta, nucli del món oracional. Aquesta jerarquia, i un sistema ferri d'ordenació, omplien d'entrebanes gràfics i desànim el cor d'aquest humil pronom.

Malgrat aquesta situació contrària, quan queia la nit i l'activitat textual cessava, el pronom feble no perdia l'esperança, i romania -inquiet i consirós en un racó solitari del text que separava dos paràgrafs- somiant que un dia, carregat de valentia, a la verb el seu amor sense embuts declararia. Desitjava, amb una bona dosi de fantasia, unir-se per complet a aquella elegant paraula, sense guionets ni apòstrofs ni formes plenes ni reforçades ni elidides ni reduïdes pel mig i que, al seu entendre, no feien sinó nosa gràfica.

Cada dia de matí, quan un déu de tecles i ficció tot d'una començava a despertar els habitants d'aquell regne de mots i significats, el nostre pronom contravenia l'ordre i la llei i s'escapolia com podia de les combinacions binàries manfasseress per seguir de prop aquella bella verb. Tant feia que aquella dama, mesura de tot, comencés per vocal o acabés en diftong o consonant, ja que impel·lit per una barreja de por, prudència i respecte, com un gos falderet sempre s'hi apropava per darrere.

No passava cap jornada que no assajés una tonada per dirigir-se a l'amada. Però arribat el moment, la tímidesa feia que s'empassara en silenci cada mot. Fins que un dia, fart de la distància i fredor que imposava el guionet, no pogué més i es decidí a fer el salt definitiu. Ebri de passió, amb les dents espetegant i nerviós que la suor començava a desdibuixar-li les grafies, però envalentit pel fruit que delerava, li declarà -en infinitiu i randeret- l'amor amb un "estime't" precipitat.

La verb, confosa per aquella gens familiar forma, no entengué una tan singular declaració. El mirà desconfiada, girà cua acompanyada d'un sèquit de complements i posà punt final a aquella estranya demanda, tot deixant el pronom desolat, exhaust en una banda.

I heus ací l'arrel, doncs,
de la mala fama i confusions
dels humans de mala gana,
amb el nostre pronom feble:
un amor incompres hi havia darrere.